

Ik heb drie eenvoudige wensen. Ze zijn echt niet te veel gevraagd.

De eerste is om verkleed als Marie Antoinette naar het winterbal te gaan. Ik wil zo'n gigantische pruik waar je een complete vogelkooi in kunt verstoppen en een jurk die zo wijd is dat ik alleen via dubbele deuren de balzaal in kan. Maar als ik aankom, zal ik mijn rokken hoog optillen, zodat iedereen mijn legerlaarzen met plateauzolen kan zien en weet dat ik onder de tiere-lantijntjes een keiharde punkrocker ben. Mijn tweede wens is dat mijn ouders mijn vriend accepteren. Ze haten hem. Ze haten zijn geblondeerde haar met de eeuwige donkere haarwortels en ze haten zijn armen, waar *sleeves* van spinnenwebben en sterren op zijn getatoeëerd. Ze zeggen dat hij op een arrogante manier zijn wenkbrauwen optrekt en dat hij eerder grijnst dan lacht. En ze zijn het zat om altijd zijn muziek uit mijn slaapkamer te horen knetteren en voortdurend ruzie te maken over het feit dat ik te laat thuiskom als ik naar een club ben geweest om zijn band te zien spelen.

En mijn derde wens?

Dat ik nooit, maar dan ook nooit meer de Bell-tweeling hoeft te zien. Echt nooit meer.

Maar ik heb het veel liever over mijn vriend. Ik weet dat het niet cool is om goedkeuring te willen hebben van je ouders, maar echt waar, mijn leven zou zoveel gemakkelijker zijn als ze zouden accepteren dat Max *de ware* is. Het zou het einde betekenen van allerlei gênante beperkende maatregelen, van om het uur naar huis moeten bellen om te laten weten waar we uithangen als ik een afspraakje heb, en, het allermooiste, het einde van de zondagsbrunch.

Het einde van ochtenden zoals deze.

'Nog een wafel, Max?'

Mijn vader, Nathan, schuift de goudgele stapel over onze rustieke keukentafel in de richting van mijn vriend. Het is geen echte vraag. Het is een

bevel, zodat mijn ouders hun verhoor kunnen voortzetten voor we weggaan. Onze beloning als we de brunch ondergaan? Een ontspannener zondagmiddag met minder verplichte telefoontjes.

Max neemt er twee en pakt er de zelfgemaakte frambozen-perensiroop bij. ‘Dank u wel, meneer. Ze zijn weer fantastisch, zoals altijd.’ Hij schenkt voorzichtig in elk vierkantje een druppel siroop. Ondanks zijn uiterlijk is Max van nature voorzichtig. Daarom zal hij op zaterdagavond ook nooit drinken of wiet roken. Hij wil niet met een kater bij de brunch verschijnen, want dat is natuurlijk iets waar mijn ouders op letten. Bewijs van losbandigheid.

‘Bedank Andy maar.’ Nathan knikt naar mijn andere vader, die vanuit ons huis een banketbakkerij runt. ‘Hij heeft ze gemaakt.’

‘Heerlijk. Dank u wel, meneer,’ zegt Max, onverstoorbaar als altijd. ‘Lola, heb jij genoeg gehad?’

Ik rek me uit en de verzameling retro plastic armbanden om mijn rechterarm ketst tegen elkaar. ‘Ja, al minstens een kwartier. Kom op.’ Ik draai me om en kijk smekend naar Andy, de kandidaat bij wie ik de meeste kans maak dat hij ons eerder laat vertrekken. ‘Mogen we nu niet gaan?’

Hij knippert onschuldig met zijn ogen. ‘Nog wat sinaasappelsap? Frittata?’

‘Nee.’ Ik doe mijn best om niet weg te zakken in mijn stoel, want dat ziet er niet aantrekkelijk uit.

Nathan prikt nog een wafel aan zijn vork. ‘Zo, Max. Hoe staat het in de wereld van het meter opnemen?’

Als Max geen indiepunkgaragerockgod is, werkt hij voor de gemeente San Francisco. Het ergert Nathan dat Max geen interesse heeft voor studenten. Maar wat mijn vader niet inziet is dat Max echt superslim is. Hij leest moeilijke filosofische boeken die zijn geschreven door mensen van wie ik de naam niet kan uitspreken en hij bekijkt talloze superkritische politieke documentaires. Ik zou echt nooit met hem in discussie gaan.

Max glimlacht beleefd en zijn donkere wenkbrauwen gaan een tikje omhoog. ‘Hetzelfde als vorige week.’

‘En de band?’ vraagt Andy. ‘Zou er vrijdag niet een directeur van een platenlabel langskomen?’

Mijn vriend fronst zijn wenkbrauwen. Die vent van het label is nooit komen opdagen. Terwijl Max Andy in plaats daarvan bijpraat over het volgende album dat Amphetamine gaat uitbrengen, kijken Nathan en ik elkaar pisisig aan. Mijn vader is ongetwijfeld teleurgesteld dat hij weer niets heeft

gevonden waarmee hij Max zwart kan maken. Behalve het leeftijdsdingetje, natuurlijk.

En dat is de echte reden waarom mijn ouders een hekel hebben aan mijn vriend.

Ze vinden het afschuwelijk dat ik 17 ben en Max 22.

Maar ik ben er absoluut van overtuigd dat leeftijd niet uitmaakt. Bovendien, het scheelt maar vijf jaar, veel minder dan het verschil tussen mijn ouders. Hoewel het geen enkele zin heeft om ze daarop te wijzen, of op het feit dat mijn vriend net zo oud is als Nathan was toen mijn ouders elkaar leerden kennen. Dan winden ze zich alleen nog maar meer op. ‘Ik was dan misschien net zo oud als hij, maar Andy was dertig,’ zegt Nathan altijd. ‘Geen tiener meer. En we hadden allebei al verschillende vriendjes gehad en heel veel levenservaring opgedaan. Je kunt je niet halsoverkop in dit soort dingen storten. Je moet voorzichtig zijn.’

Maar zij weten niet meer hoe het is om jong en verliefd te zijn. Natuurlijk kan ik me in dit soort dingen storten. Met iemand als Max zou ik stom zijn als ik het niet deed. Mijn beste vriendin vindt het hilarisch dat mijn ouders zo streng zijn. Zou een homostel niet juist begrip moeten hebben voor de verleiding die een sexy, beetje gevaarlijk vriendje te bieden heeft?

De werkelijkheid is pijnlijk anders.

Het doet er niet toe dat ik een perfecte dochter ben. Ik drink niet, ik gebruik geen drugs en ik heb nog nooit een sigaret gerookt. Ik heb hun auto niet in de prak gereden – ik kan niet eens autorijden, dus ze hoeven geen dure verzekering te betalen – en ik heb een behoorlijk baantje. Ik haal goede cijfers. Nou ja, behalve voor biologie, maar dat ik dat varkensembryo niet heb ontleed, was een kwestie van principe. Bovendien heb ik maar één gaatje in elk oor en geen tatoeages. Nog niet. Ik schaam me er zelfs niet voor om mijn ouders in het openbaar te omhelzen.

Maar Nathan moet niet gaan hardlopen met een zweetband om. Er zijn grenzen.

Ik breng mijn bord en bestek naar het aanrecht, in de hoop er een beetje vaart achter te zetten. Max neemt me vandaag mee naar een van mijn favoriete plekjes, de Japanse Theetuin, en daarna brengt hij me naar mijn werk voor mijn avonddienst. En daartussenin zullen we hopelijk lekker wat tijd voor onszelf hebben in zijn Chevy Impala uit 1964.

Ik leun tegen het aanrecht en droom van Max' auto.

‘Ik ben alleen geschokt dat ze haar kimono niet heeft aangetrokken,’ zegt Nathan.

‘Wat?’ Ik haat het als ik even niet oplet en merk dat mensen het in die tijd over mij hebben gehad.

‘In een Chinese pyjama naar de Japanse Theetuin,’ vervolgt hij, met een gebaar naar mijn roodzijden pyjamabroek. ‘Wat zullen de mensen wel niet zeggen?’

Ik geloof niet in mode. Ik geloof in kostuums. Het leven is te kort om er elke dag als dezelfde persoon uit te zien. Ik draai met mijn ogen om Max te laten merken dat ik heus wel weet hoe stom mijn ouders doen.

‘Ons kleine travestietje,’ zegt Andy.

‘Ja hoor, heel grappig.’ Ik gris zijn bord weg en dump de restanten van zijn brunch in Betsy’s voerbak. Haar ogen rollen bijna uit hun kassen en ze werkt de restjes wafel in één grote hondenhap naar binnen.

Betsy’s volledige naam is Heavens to Betsy, en we hebben haar een jaar of wat geleden gered uit het asiel. Ze is een vuilnisbakkenras: ze is gebouwd als een golden retriever, maar ze heeft een zwarte vacht. Ik wilde een zwarte hond, want Andy heeft eens een tijdschriftartikel uitgeknipt – hij knipt altijd artikelen uit, meestal over tieners die sterven aan een overdosis drugs, of syfilis krijgen, of zwanger raken, of hun school niet afmaken – waarin stond dat zwarte honden altijd als laatste uit een asiel worden gehaald en daarom meer kans lopen om te worden afgemaakt. Als je het mij vraagt is dat puur hondenracisme. Betsy is een schat.

‘Lola.’ Andy zet zijn ernstige gezicht op. ‘Ik was nog niet klaar met eten.’

‘Dan pak je toch een nieuw bord.’

‘Lóla,’ zegt Nathan, en ik geef Andy een schoon bord. Ik ben bang dat ze hier in Max’ bijzijn een enorme heisa van gaan maken, maar dan zien ze dat Betsy bedelt om nog meer wafels.

‘Nee,’ zeg ik tegen haar.

‘Heb je haar vandaag al uitgelaten?’ vraagt Nathan aan me.

‘Nee, dat heeft Andy gedaan.’

‘Voor ik met het eten begon,’ zegt Andy. ‘Ze is toe aan haar volgende ronde.’

‘Waarom laat jij haar niet uit, terwijl wij met Max afeten?’ zegt Nathan. Weer geen vraag, maar een bevel.

Ik werp een blik op Max, en hij sluit zijn ogen, alsof hij niet kan geloven dat ze deze truc nu alweer uithalen. ‘Maar, pap...’

‘Geen gemaar. Jij wilde een hond, dan laat je haar ook uit.’

Dit een van Nathans irritantste doodoeners. Het was de bedoeling dat Heavens to Betsy mijn hond zou zijn, maar ze had het lef om in plaats daar-

van verliefd te worden op Nathan, wat Andy en mij mateloos irriteert. Wij zijn degenen die haar eten geven en uitlaten. Ik pak de biologisch afbreekbare zakjes en haar riem – waar ik hartjes en matroeska's op heb geborduurd – en ze is meteen al door het dollen heen. 'Ja, ja. Kom dan maar.'

Ik werp Max nog een verontschuldigende blik toe en dan zijn Betsy en ik de deur uit.

Het is 21 treden van onze veranda naar de stoep. Overal in San Francisco heb je trappen en heuvels. Het is ongewoon warm buiten, dus afgezien van mijn pyjamabroek en mijn plastic armbanden draag ik een tanktop. Ik heb ook mijn gigantische witte Jackie O-zonnebril op, ik draag een lange bruine pruik met smaragdgroene haarpunten, en ik heb zwarte balletschoentjes aan. Echte balletschoentjes, geen gewone ballerina's die er alleen maar als balletschoentjes uitzien.

Mijn goede voornemen voor het nieuwe jaar was om nooit meer twee dagen achter elkaar dezelfde outfit te dragen.

De zon voelt fijn op mijn schouders. Het maakt niet uit dat het augustus is: de baai zorgt ervoor dat de temperatuur door het jaar heen maar weinig verandert. Het is altijd koel. Ik ben blij met het bijzondere weer van vandaag, want het betekent dat ik geen trui mee hoeft naar mijn date.

Betsy plast op het minuscule vierkantje gras voor het lavendelkleurige victoriaanse huis naast het onze – ze plast daar altijd, wat ik helemaal prima vind – en we lopen verder. Ondanks mijn irritante ouders ben ik gelukkig. Ik heb een romantische date met mijn vriend, voor mijn werk ben ik ingedeeld met mijn favoriete collega's en ik heb nog een hele week zomervakantie.

We klauteren de enorme heuvel op en af die mijn straat van het park scheidt. Als we aankomen, worden we begroet door een Koreaanse man in een fluwelen trainingspak. Hij doet tai chi-oefeningen tussen de palmboomen. 'Hallo, Dolores! Hoe was je verjaardag?' Behalve mijn ouders (als ze kwaad zijn) is meneer Lim de enige persoon die me bij mijn echte naam noemt. Zijn dochter Lindsey is mijn beste vriendin. Ze wonen een paar straten verderop.

'Hallo, meneer Lim. Het was geweldig!' Mijn verjaardag was vorige week. Ik ben als eerste in mijn klas jarig, en dat vind ik heerlijk. Het geeft me een extra gevoel van volwassenheid. 'Hoe gaat het met het restaurant?'

'Erg goed, dank je wel. Iedereen vraagt deze week om *galbi*. Tot ziens, Dolores! Groeten aan je ouders.'

Die oudedamesnaam heb ik omdat ik naar een oude dame ben vernoemd. Mijn overgrootmoeder Dolores Deeks is een paar jaar voor mijn ge-

boorte overleden. Zij was Andy's grootmoeder en ze was fantastisch. Het soort vrouw dat hoeden met veren droeg en meeliep in protestmarsen voor burgerrechten. Dolores was de eerste persoon bij wie Andy uit de kast kwam. Hij was dertien. Ze hadden een erg hechte band en toen ze overleed, liet ze Andy haar huis na. Daar wonen wij nu, in overgrootmoeder Dolores' mintgroene victoriaanse huis in de wijk Castro.

Dat zouden we ons zonder haar gulle nalatenschap nooit kunnen veroorloven. Mijn ouders hebben een behoorlijk inkomen, maar niets vergeleken bij de burens. De keurig onderhouden huizen in onze straat, met hun decoratieve kroonlijsten en extravagante houten ornamenten, zijn allemaal van oud geld afkomstig. Inclusief het lavendelkleurige huis naast ons.

Ik deel mijn naam ook met dit park, Mission Dolores. Dat is geen toeval. Overgrootmama Dolores was genoemd naar de naburige zendingspost, die was genoemd naar een kreek met de naam *Arroyo de Nuestra Señora de los Dolores*. Vertaald: 'Onze Vrouwe van de Kreek der Smarten.' Tja, wie wil er nou niet worden vernoemd naar een deprimerend stuk water? Er is hier ook een hoofdweg die Dolores heet. Het is een beetje vreemd.

Ik heet liever Lola.

Heavens to Betsy is klaar en we lopen terug naar huis. Ik hoop dat mijn ouders het Max niet te moeilijk hebben gemaakt. Voor iemand die op het podium alles durft, is hij eigenlijk behoorlijk introvert, en deze wekelijkse bijeenkomsten zijn voor hem niet gemakkelijk. 'Ik dacht dat het al erg genoeg was om met één beschermende vader te maken te hebben,' zei hij een keer. 'Maar twee? Die vaders van jou worden mijn dood nog eens, Lo.'

Er dendert een verhuiswagen voorbij, en het is vreemd, maar plotseling, van het ene op het andere moment, is mijn goede stemming weg en voel ik me onbehaaglijk. We beginnen sneller te lopen. Max zal zich intussen wel vreselijk ongemakkelijk voelen. Ik kan het niet verklaren, maar hoe dichter ik bij huis kom, hoe rotter ik me voel. Een verschrikkelijk scenario komt in me op en blijft door mijn hoofd spelen: dat mijn ouders Max zo genadeloos hebben verhoord dat hij heeft besloten dat ik niet meer de moeite waard ben.

Mijn hoop is dat ooit, als we langer dan één zomer bij elkaar zijn, mijn ouders zullen beseffen dat hij de ware is, en dat leeftijd dan geen punt meer is. Maar hoewel ze die waarheid nu nog niet inzien, zijn ze niet dom. Ze tolereren Max omdat ze denken dat als ze me zouden verbieden om met hem om te gaan, we er samen vandoor zouden gaan. En dat ik dan bij hem zou intrekken in zijn appartement en de kost zou gaan verdienen met naaktdansen of drugs dealen.

Wat helemaal nergens op slaat.

Maar ik ren inmiddels en sleep Betsy achter me aan de heuvel af. Er klopt iets niet. Ik ben ervan overtuigd dat er iets is gebeurd – dat Max is vertrokken, of dat mijn ouders hem in een verhitte discussie over het gebrek aan structuur in zijn leven hopeloos in het nauw hebben gedreven – als ik mijn straat bereik en alles op zijn plaats valt.

De verhuishwagen.

Niet de brunch.

De verhuishwagen.

Maar ik weet zeker dat die van een nieuwe huurder is. Dat moet wel, het is altijd zo. Het laatste gezin, een stel dat naar babyzeep rook en medische rariteiten verzamelde, zoals verschrompelde levers op sterk water en bovenmaatse modellen van vagina's, is een week geleden vertrokken. De afgelopen twee jaar is er een reeks huurders geweest, en elke keer als er iemand weggaat, voel ik me onwillekeurig rot tot er nieuwe mensen komen.

Want wat als dít het moment is dat ze terugkomen?

Ik ga langzamer lopen om de verhuishwagen beter te bekijken. Is er iemand buiten? Toen we hier net langskwamen, is het me niet opgevallen dat er een auto in de garage stond, maar ik heb er een gewoonte van gemaakt om niet naar het huis van de burens te staren. Er lopen inderdaad twee mensen voor me uit op de stoep. Ik kijk ingespannen en stel met een mengeling van zenuwen en opluchting vast dat het alleen maar de verhuizers zijn. Betsy trekt aan haar riem en ik begin weer sneller te lopen.

Ik weet zeker dat er niets is om me zorgen over te maken. Hoe groot is de kans nou helemaal?

Maar toch... de kans is er altijd. De verhuizers tillen een wit bankje uit de laadbak en mijn hart begint sneller te kloppen. Herken ik het? Heb ik eerder op dit bankje gezeten? Maar nee. Ik ken het niet. Ik tuur in de volgestouwde verhuishwagen, op zoek naar iets bekends, en mijn blik valt op stapels strakke, moderne meubels die ik nooit eerder heb gezien.

Ze zijn het niet. Ze kunnen het niet zijn.

Ze zijn het niet!

Ik grijns van oor tot oor – een maffe glimlach die maakt dat ik eruitzie als een kind, iets wat ik mezelf normaal gesproken niet toesta, en ik zwaai naar de verhuizers. Ze grommen iets en knikken terug. De lavendelkleurige garagegeur staat open, en nu weet ik zeker dat dat net nog niet zo was. Ik inspecteer de auto en mijn opluchting neemt toe. Er staat iets compacts, zilverkleurigs en ik herken het niet.

Gered. Weer. Het is echt een geluksdag.

Betsy en ik stormen naar binnen. ‘De brunch is klaar! Kom op, Max.’

Iedereen staat in onze huiskamer door het voorraam naar buiten te kijken.

‘Zo te zien hebben we weer burenen,’ zeg ik.

Andy kijkt verbaasd als hij de vrolijkheid in mijn stem hoort. We hebben er nooit over gesproken, maar hij weet dat er daar twee jaar geleden iets is gebeurd. Hij weet dat ik me zorgen maak over hun terugkomst en dat ik me elke verhuisdag loop op te vreten.

‘Wat?’ Ik grijns weer, maar dan denk ik aan Max en ik houd me in.

‘Eh, Lo? Je hebt ze toch niet toevallig gezien, hè?’

Andy’s bezorgdheid is roerend. Ik maak Betsy’s halsband los en loop snel de keuken in. Vastbesloten om de ochtend snel af te ronden en aan mijn date te beginnen, gris ik de overgebleven borden van de tafel en loop ermee naar het aanrecht. ‘Nee. ‘ Ik lach. ‘Hoezo? Hebben ze ook een plastic vagina? Een opgezette giraf? Een middeleeuws harnas... wat?’

Ze staren me alle drie aan.

Mijn keel knijpt samen. ‘Wat is er?’

Max neemt me met een ongewoon nieuwsgierige blik op. ‘Je ouders zeggen dat je de familie kent.’

Nee. Née.

Iemand zegt nog iets anders, maar de woorden dringen niet tot me door. Mijn voeten dragen me naar het raam, terwijl mijn hersens gillen dat ik terug moet gaan. Ze kunnen het niet zijn. Het waren hun meubels niet! Het was hun auto niet! Maar mensen kopen nieuwe dingen. Mijn ogen fixeren zich op het huis naast ons terwijl er een gedaante op de veranda verschijnt. De borden in mijn handen – waarom loop ik daar nog steeds mee rond? – kletteren tegen de grond.

Want daar is ze.

Calliope Bell.

2

‘Ze is net zo mooi als op tv.’ Ik duw tegen het mandje met gratis koekjes en rijstwafels. ‘Nog net zo mooi als altijd.’

Max haalt zijn schouders op. ‘Ze is oké. Niks om je over op te winden.’

Het is een troost dat hij niet echt onder de indruk is, maar het is niet genoeg om me af te leiden. Ik leun tegen de reling van het rustieke theehuis en een briesje trekt over de spiegelende vijver naast ons. ‘Je begrijpt het niet. Het is *Calliope Bell*.’

‘Je hebt gelijk, ik begrijp het niet.’ Van achter zijn dikke Buddy-Holly-montuur kijkt hij me fronsend aan. Dat is iets wat we met elkaar gemeen hebben – verschrikkelijk slechte ogen. Ik vind het geweldig als hij zijn bril draagt. Hardcore rocker meets sexy nerd. Hij draagt hem alleen als hij niet op het podium staat, tenzij hij een akoestisch nummer speelt. Dan voegt die bril net dat beetje gevoeligheid toe dat nodig is. Max is zich altijd bewust van zijn uiterlijk, wat sommige mensen misschien ijdel vinden, maar ik begrijp het helemaal. Je hebt maar één keer de kans om een eerste indruk te maken.

‘Even voor de duidelijkheid,’ vervolgt hij. ‘Toen jullie in de derde zaten...’

‘Toen ik in de derde zat. Zij is een jaar ouder dan ik.’

‘Oké, toen jij in de derde zat... wat toen? Heeft ze gemeen tegen je gedaan? En daar ben je nog steeds kwaad om?’ Hij fronsd zijn wenkbrauwen alsof hij een wiskundige vergelijking moet oplossen waar de helft van ontbreekt. Dat is ook zo. En ik ga hem niet verder informeren.

‘Jep.’

Hij snuift. ‘Dat moet me nogal wat zijn geweest, dat je er die borden voor uit je handen liet vallen.’

We waren vijftien minuten bezig geweest om de troep op te ruimen. Scherven en kliederige stukjes frittata die tussen de kieren van de hardhou-

ten vloer waren gezakt en kleverige frambozen-perensiroop die als bloed tegen de plinten was gespetterd.

‘Je moest eens weten.’ Ik laat het daarbij.

Max schenkt zichzelf nog een kop jasmijnthee in. ‘Waarom verheerlijkte je haar dan zo?’

‘Dat deed ik al niet meer. Alleen toen we jonger waren. Ze was zo’n... supermooi, getalenteerd meisje, dat toevallig ook nog eens naast me woonde. We trokken samen op toen we klein waren, we speelden met de Barbies en deden fantatiespelletjes. Het was gewoon naar toen ze me liet vallen, dat is alles. Ik kan er niet over uit dat je nog nooit van haar hebt gehoord,’ voeg ik eraan toe.

‘Sorry. Ik kijk niet veel naar kunstschaatsen.’

‘Ze heeft twee keer aan de wereldkampioenschappen meegedaan. Zilveren medailles. Ze is de grote Olympische belofte van dit jaar.’

‘Sorry,’ zegt hij weer.

‘Ze heeft op de Wheaties-doo's gestaan.’

‘Die ongetwijfeld voor maar liefst 1,99 dollar te koop is op eBay.’ Hij duwt onder de tafel zijn knie tegen de mijne. ‘Wat zou dat nou?’

Ik zucht. ‘Ik vond haar kostuums helemaal geweldig. De chiffon ruches, de kraaltjes en de Swarovski-kristallen, de korte rokjes...’

‘Korte rokjes?’ Max giet de rest van zijn thee naar binnen.

‘En ze was zo elegant en vol zelfvertrouwen.’ Ik trek mijn schouders naar achteren. ‘En dan dat perfecte glanzende haar. En die perfecte huid.’

‘Perfect wordt zwaar overschat. Perfect is saai.’

Ik glimlach. ‘Vind je mij niet perfect?’

‘Nee. Jij bent lekker gek, en ik zou niet willen dat je anders was. Drink je thee op.’

Als ik die op heb, maken we nog een wandeling. De Japanse Theetuin is niet groot, maar dat compenseert hij ruimschoots met zijn schoonheid. Heerlijk geurende bloemen met kleuren als juwelen vormen een prachtig evenwicht met de in ingewikkelde vormen gesnoeide bomen en struiken met hun rustige blauwe en groene tinten. Paden kronkelen om boeddhistische beelden, koivijvers, een rode pagode en een maanvormige houten brug. De enige geluiden die je hoort, zijn het zingen van de vogels en het zachte klikken van camera's. Het is er vredig. Magisch.

Maar het beste van alles?

Dat zijn de verborgen hoekjes, perfect om in te zoenen.

We vinden precies het juiste bankje, afgelegen en uit het zicht, en Max legt

zijn handen achter mijn hoofd en brengt mijn lippen naar de zijne. Daar heb ik op gewacht. Zijn kussen zijn zacht en ruw tegelijk, spearmint en sigaretten.

We daten al de hele zomer, maar ik ben nog steeds niet aan hem gewend. Max. *Mijn vriend*, Max. De avond dat we elkaar ontmoetten, was de eerste keer dat mijn ouders me naar een club lieten gaan. Lindsey Lim was naar de wc, dus ik was even alleen en stond nerveus tegen de ruwe betonnen muur van Verge geleund. Hij liep recht op me af, alsof hij dat al honderd keer eerder had gedaan.

‘Sorry,’ zei hij. ‘Je hebt tijdens het optreden vast gezien dat ik naar je staarde.’

Dat was zo. Ik vond het opwindend, maar ik vertrouwde het niet. De kleine club stond stampvol, en het kon net zo goed zijn dat hij staarde naar een van de gretige meisjes die naast me aan het dansen waren.

‘Hoe heet je?’

‘Lola Nolan.’ Ik zette mijn tiara recht en schuifelde een beetje heen en weer op mijn creepers.

‘Lo-lo-lo-lo Lo-la.’ Max zong het als in het liedje van The Kinks. Zijn diepe stem was schor van het optreden. Hij droeg een effen zwart T-shirt, zijn uniform, zoals ik al snel zou ontdekken. Zijn schouders eronder waren breed, zijn armen waren gespierd en mijn oog viel meteen op de tattoo die mijn favoriet zou worden, verborgen in de holte van zijn linkerelleboog. Zijn naamgenoot, van Max en de Maximonsters. De kleine jongen in het witte wolvenpak.

Hij was de aantrekkelijkste man die ooit met me had gesproken. Min of meer samenhangende zinnen tuimelden rond in mijn hoofd, maar ik kon ze niet lang genoeg vasthouden om er een uit te gooien.

‘Wat vond je van de show?’ Hij moest zijn stem verheffen om boven The Ramones uit te komen, die uit de speakers schalden.

‘Jullie waren fantastisch,’ schreeuwde ik. ‘Ik had je band nog nooit eerder gezien.’

Ik probeerde dat laatste zinnetje nonchalant te schreeuwen, alsof ik alleen maar zijn band nooit eerder had gezien. Hij hoefde niet te weten dat dit mijn eerste live-optreden ooit was.

‘Dat weet ik. Anders had ik je wel opgemerkt. Heb je een vriend, Lola?’

Joey Ramone echode het achter hem. *Hey, little girl. I wanna be your boyfriend.*

De jongens op school waren nooit zo direct. Niet dat ik veel ervaring had,

alleen af en toe een vriendje voor een maand. De meeste jongens voelen zich door mij geïntimideerd, of ze vinden me raar. ‘Wat gaat jou dat aan?’ Ik stak zinderend van zelfvertrouwen mijn kin naar voren.

Sweet little girl. I wanna be your boyfriend.

Max nam me van top tot teen op en zijn mondhoeken krulden zich tot een glimlach. ‘Ik zie dat je alweer moet gaan.’ Hij knikte met zijn hoofd, en toen ik me omdraaide, stond Lindsey Lim ons met open mond aan te staren. Alleen een tiener kan zo onzeker en verbaasd kijken. Had Max in de gaten dat we nog op de middelbare school zaten? ‘Geef me anders je nummer,’ vervolgde hij. ‘Ik wil je graag nog eens zien.’

Hij moet mijn hart hebben horen bonken terwijl ik de inhoud van mijn tasje doorspitte: watermeloenkauwgom, afgescheurde filmkaartjes, recepten voor vegetarische burrito’s en nagellakflesjes in alle kleuren van de regenboog. Ik haalde een Sharpie-stift tevoorschijn en besefte pas op dat moment dat alleen kinderen en groupies Sharpies bij zich hebben. Gelukkig leek hij zich er niet aan te storen.

Max stak zijn pols naar voren. ‘Hier.’

Zijn adem voelde warm in mijn nek terwijl ik de stift op zijn huid drukte. Mijn hand trilde, maar op de een of andere manier lukte het me om met duidelijke, stevige halen mijn nummer onder zijn tattoo’s te schrijven. Toen glimlachte hij – die karakteristieke glimlach, waarbij maar één mondhoek omhooggaat – en liep op zijn dooie gemak weg, tussen de bezwete lichamen door naar de schemerig verlichte bar. Ik bleef nog even staan om hem na te staren. Ondanks mijn nummer wist ik zeker dat ik hem nooit meer zou zien.

Maar hij belde dus wel.

Dat is duidelijk.

Het gebeurde twee dagen later, toen ik in de bus zat naar mijn werk. Max stelde voor om samen te gaan lunchen in The Haight, en ik ging bijna dood toen ik hem moest afwijzen. Hij vroeg of ik de volgende dag kon. Dan moest ik ook werken. En toen vroeg hij naar de dag daarna, en ik kon mijn geluk niet op dat hij het nog steeds probeerde. Ja, zei ik tegen hem. Já.

Ik droeg een strak roze serveerstershirt en mijn haar, dat van nature middenbruin is, had ik als een soort Mickey Mouse-oren in twee knotjes gedaan. We aten falafel en ontdekten dat we allebei vegetariër waren. Hij vertelde me dat hij geen moeder had, en ik vertelde hem dat ik eigenlijk ook geen moeder had. En toen, terwijl ik de laatste kruimels van mijn mond veegde, zei hij dit: ‘Er is geen beleefde manier om dit te vragen, dus ik knal hem er maar gewoon in. Hoe oud ben je?’

Mijn gezichtsuitdrukking moet verschrikkelijk zijn geweest, want Max keek verslagen terwijl ik wanhopig probeerde een geschikt antwoord te bedenken. ‘Shit. Zo erg dus?’

Ik besloot dat uitstel de beste tactiek was. ‘Hoe oud ben jij?’

‘Mooi niet. Jij eerst.’

Weer uitstel. ‘Hoe oud denk je dat ik ben?’

‘Ik vind dat je een schattig gezichtje hebt, dat er verraderlijk jong uitziet. En ik wil je niet beledigen door verkeerd te schatten. Dus jij zult het me moeten vertellen.’

Het is waar. Ik heb een rond gezicht met appelwangetjes, en mijn oren steken verder uit dan ik graag zou willen. Ik bestrijd het met make-up en kleding. Mijn ronde vormen helpen ook. Maar ik wilde hem echt, oprecht de waarheid vertellen, toen hij begon te raden. ‘Negentien?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Ouder of jonger?’

Ik haalde mijn schouders op, maar hij wist al waar dit naartoe ging. ‘Achtien? Zeg me alsjeblieft dat je achttien bent.’

‘Natuurlijk ben ik achttien.’ Ik duwde het lege plastic mandje van me af. Vanbuiten leek ik een ijskoningin, maar vanbinnen kon ik wel door de grond zakken. ‘Anders zou ik hier toch niet zijn?’

Hij kneep zijn goudbruine ogen ongelovig tot spleetjes en mijn innerlijke paniek nam toe. ‘En hoe oud ben jij dan?’ vroeg ik weer.

‘Ouder dan jij. Studeer je?’

‘Ga ik doen.’ *Ooit.*

‘Dus je woont nog steeds thuis?’

‘Hoe oud ben jij?’ vroeg ik voor de derde keer.

Hij trok een gezicht. ‘Ik ben 22, Lola. En we horen dit gesprek waarschijnlijk niet te hebben. Het spijt me, als ik had geweten...’

‘Ik ben meerderjarig.’ Onmiddellijk voelde ik me superstom.

Er viel een lange stilte. ‘Nee,’ zei Max. ‘Je bent gevaarlijk.’

Maar hij glimlachte.

Er ging nog een week voorbij van vluchtige afspraakjes voor ik hem zover wist te krijgen dat hij me kuste. Hij was duidelijk geïnteresseerd, maar ik merkte aan hem dat ik hem nerveus maakte. Om de een of andere reden maakte dat me alleen maar voortvarender. Ik vond Max leuk zoals ik in geen jaren iemand leuk had gevonden. In geen twee jaar, om precies te zijn.

Het was in de grote openbare bibliotheek, en we hadden daar afgesproken omdat het Max een veilige plek leek. Maar toen hij me zag – kort jurkje, hoge

laarzen – sperde hij zijn ogen wijd open en er verscheen een uitdrukking op zijn gezicht die ik toen al herkende als een ongewoon blijk van emotie. ‘Jij zou een fatsoenlijke kerel flink in de problemen kunnen brengen,’ zei hij. Ik stak mijn hand uit naar zijn boek, maar in plaats daarvan streek ik zachtjes langs de jongen in het wolvenpak. Zijn greep verslaptte. ‘Lola,’ zei hij waar-schuwend..

Ik keek hem onschuldig aan.

En dat was het moment dat hij mijn hand pakte en me van de openbare ruimte met de leestafels naar de lege gangpaden met boeken leidde. Hij duwde me met mijn rug tegen de biografieën. ‘Weet je zeker dat je dit wilt?’ Een plagende klank in zijn stem, maar zijn blik was ernstig.

Mijn handpalmen zweetten. ‘Natuurlijk.’

‘Ik ben geen lieve jongen.’ Hij deed een stap dichterbij.

‘Misschien ben ik geen lief meisje.’

‘Nee. Jij bent een heel lief meisje. Dat vind ik juist zo leuk aan je.’ Hij legde een vinger onder mijn kin en hief mijn gezicht naar hem op.

Onze relatie ontwikkelde zich snel. Ik was degene die de zaken uiteindelijk weer wat afremde. Mijn ouders begonnen vragen te stellen. Ze geloofden niet meer dat ik zo veel tijd met Lindsey doorbracht. En ik wist dat het ver-keerd was om tegen Max te blijven liegen voor de situatie zich verder ont-wikkelde. Dus vertelde ik hem hoe oud ik echt was.

Max was woedend. Hij bleef een hele week weg, en ik had de hoop al op-gegeven toen hij belde. Hij zei dat hij verliefd was. Ik vertelde hem dat hij Na-athan en Andy zou moeten ontmoeten. Hij wordt zenuwachtig van ouders – zijn vader is een alcoholist, zijn moeder is vertrokken toen hij vijf was – maar hij stemde ermee in. En toen kregen we de beperkingen opgelegd. En vorige week, op mijn zeventiende verjaardag, verloor ik mijn maagdelijkheid in zijn appartement.

Mijn ouders denken dat we naar de dierentuin waren.

Sindsdien hebben we nog één keer samen geslapen. Ik ben niet helemaal onnozelen op dit gebied, ik lijd niet aan romantische waanideeën. Ik heb ge-noeg gelezen om te weten dat het een poosje duurt voor het voor een meisje echt fijn is. Maar ik hoop dat het snel beter wordt.

Het zoenen is fantastisch, dus ik weet zeker dat het goed komt.

Maar vandaag kan ik me niet op zijn lippen concentreren. Ik heb de hele middag op ze gewacht, maar nu ze hier zijn, ben ik afgeleid. Er klinken bellen in de verte – van de pagode? van buiten de tuin? – en het enige wat ik kan denken is: Bell. Bell. Bell.

Ze zijn terug. Vanmorgen waren het er drie. Calliope en haar ouders. Geen spoor van Calliopes broers. Niet dat ik het erg zou vinden om Aleck te zien. Maar die andere...

‘Wat is er?’

Ik schrik. Max kijkt me aan. Wanneer zijn we gestopt met zoenen?

‘Wat is er?’ vraagt hij weer. ‘Waar ben je?’

Mijn oogspieren trillen. ‘Sorry, ik dacht aan mijn werk.’

Hij gelooft me niet. Dat is het probleem als je al eens eerder tegen je vriend hebt gelogen. Hij zucht gefrustreerd, staat op en steekt een hand in zijn zak. Ik weet dat hij frummelt aan zijn aansteker.

‘Sorry,’ zeg ik weer.

‘Laat maar zitten.’ Hij kijkt op zijn telefoon hoe laat het is. ‘Het is trouwens toch tijd om te gaan.’

Tijdens de rit naar het Royal Civic Centre is het stil in de auto, op The Clash na, die keihard uit zijn stereo schalt. Max is kwaad en ik voel me schuldig. ‘Bel je me?’ vraag ik.

Hij knikt terwijl hij wegrijdt, maar ik weet dat het nog niet goed zit tussen ons.

Alsof ik nog meer redenen nodig had om de Bells te haten.